

[Finansministeren.]

skud paa 143 Mill. Kr. Det foreliggende Tillægsbevillingsforslag lyder med de Ændringer, som er gennemført ved anden Behandling, paa en samlet Tillægsindtægt paa 318 Mill. Kr. og samlede Tillægsudgifter paa 882 Mill. Kr. Derved vilde de samlede Indtægter komme op paa 1 304 Mill. Kr., Udgifterne paa 2 011 Mill. Kr., og Underskuddet vilde blive 707 Mill. Kr.

Naar jeg siger dette, betyder det en Henvisning til den Overførsel til § 26, der er gennemført ved anden Behandling, og som allerede tidligere i Dag er omtalt af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, de ca. 460 Mill. Kr. af særlige Eengangsudgifter, som man her har besluttet at overføre til Kapitalregnskabet og at hense til særlig Afskrivning sammen med de ca. 7½ Milliarder Kr., som er udbetalt for tysk Regning, og som er overtaget fra Nationalbankens udenlandske Fordringer; det drejer sig om saadanne Udgifter af Eengangs-Karakter, som kan siges at være en direkte Følge af den tyske Besættelse og dens Afvikling.

Jeg har allerede tidligere omtalt nogle af de vigtigste Poster i dette særlige Regnskab. Den største er de tyske Flygtninge, der for Finansaaret 1945—46 er budgetteret til 169 Mill. Kr.; men det drejer sig ogsaa om Hjælp til Danske, som har været interneret i Tyskland, om Udgifter til Modstandsbevægelsen, til den danske Brigade, der var uddannet i Sverige, til Tab paa Hansaskibe, til Erstatning til Besættelsestidens Ofre, til Vagtvern og forskellige andre Ting, som hænger direkte sammen med Besættelsen og dens Afvikling. Man har ment, det vilde være rimeligt at sidestille disse Beløb, der er en Følge af den nazistiske Magtudfoldelse her i Landet, med de Beløb, der direkte er udbetalt for tysk Regning.

Det betyder, at vi til Dato har debiteret denne særlige Konto, der efterhaanden skal afskrives, for ca. 8 Milliarder Kr. Ved denne Overførsel til Kapitalregnskabet bliver det regnskabsmæssige Underskud paa selve Driftsregnskabet reduceret til 247 Mill. Kr. for det Finansaar, 1945—46, som det foreliggende Tillægsbevillingslovforslag handler om. Jeg tror, denne Overførsel kan siges at være berettiget, for saa vidt som man jo ikke kan forlange — hvad der heller ikke er sket —, at alle disse helt ekstraordinære Eengangsudgifter skulde dækkes af det samme Aars ordinære Indtægter. Der vil imidlertid, som jeg senere skal omtale, være Anledning til i de kommende Aar at

tilvejebringe Midler til Nedskrivning af denne store Hensættelse.

Imidlertid, selv om vi har overført disse Udgifter til Kapitalregnskabet, til § 26, er det alligevel Udgifter, som er afholdt, og de samfundsmæssige Konsekvenser, som Statsudgifter plejer at have, har naturligvis ogsaa disse Udgifter haft.

Resultatet er da dette, at Statskassen i Finansaaret 1945—46 har udbetalt omkring 700 Mill. Kr. mere, end den har taget ind gennem Skatter og Afgifter, og der kan ikke være Tvivl om, at denne store Udbetaling fra Statskassen og den Indkomstskabelse rundt om i Samfundet, som den har været med til at fremkalde, har været en stærkt medvirkende Aarsag til de økonomiske Forhold, vi mærker i Dag, nemlig til den store Overvægt af pengemæssig Købeevne ud over Landets reelle Produktionsmuligheder, som vi har konstateret. Jeg tilføjer, at det naturligvis var meget værre under selve Besættelsen, hvor vi i de sidste Aar betalte aarlig 2—3 Milliarder Kr. ud for tysk Regning og derved skabte mægtige Indkomstsummer her i Landet, til hvilke der ikke svarede nogen reel Produktion, som stod til den danske Befolknings Raadighed. Det er alt dette, der har skabt den store Pengerigelighed, ikke blot den store Rigelighed af pengemæssige Formuer, som der ikke er noget reelt Grundlag for, men ogsaa den Rigelighed af Indkomster, som der heller ikke staar en Produktion bag ved i det fulde Omfang.

Saa meget om det afvigte Finansaar. Der ligger ikke i dette nogen Kritik af den Regering, som har siddet forud for den nuværende, og som har tilrettelagt en stor Del af dette Finansaars økonomiske Politik, der ligger kun Konstatering af en Kendsgerning. Det siger sig selv, at i den første Tid efter Befrielsen har der maattet være meget store Udgifter, og man har da ogsaa i andre Lande set, at der har været en meget stor Overvægt af Statsudgifter ud over Statsindtægter.

Det vil imidlertid være betimeligt, at man, selv om vi taler om Tillægsbevillingsforslaget for det afvigte Finansaar, ogsaa vender Blikket mod det Finansaar, vi er inde i, nemlig 1946—47. Jeg tror, der er Enighed i det høje Ting om, at det vil være nødvendigt, at vi nu stræber efter et andet Forhold mellem Statsindtægter og Statsudgifter end det, man har været nødt til at acceptere i det første Finansaar efter Befrielsen.

Den for nylig vedtagne Finanslov for